

Amióta ember az ember, szeretett volna repülni, és ez manapság sincs másként. Magasba emelkedni egyfajta életérzés, a szabadságvágy kifejezése, így nem csodálkozunk azon, ha valaki ilyenfajta szenvedélynek hódol. Amikor engem kérdeztek az ismerősök, hogy miért próbálom ki, azt válaszoltam: mielőtt meghal az ember, ezt muszáj kipróbálnia. És tényleg! Egy dolog kihúzza a bakancslistámról!

A következő kérdés mindenkitől az volt, hogy nem félsz, nem veszélyes? Természetesen mindenki fél az ismeretlentől, és amitől félünk, az általában veszélyesnek is tűnik. A siklóernyőzésre, legalábbis így elsőre mindkettő igaz, de csak félig.

Benzinkúttól a Fenyédi Lázig

Egy ismerősöm Facebook-oldalán találtam a vasárnapi siklóernyős programra, rögtön felvettem a kapcsolatot vele, és már mehettem is kipróbálni a repülés egyik legbiztonságosabb formáját. Egy Fenyédhez közeli benzinkútnál találkoztunk, néhány lelkes amatőr és vidám profik kezdtek el mesélni a vasárnapi napsütésben.

Rögtön az elején elmondták, hogy valójában a tévhitekkel van a baj, amikor a siklóernyőzésről esik szó. Sokan úgy tartják veszélyes kikapcsolódásnak, hogy nem láttak egyebet, csak egy-egy magasban sikló ernyőt.

„A szülők már eleve úgy mutatják be ezt a sportot, hogy látod kisfiam, milyen magasan vannak, mekkorát lehet esni onnan? Ez nem nekünk való! Sajnos a siklóernyőzés úgy realizálódik az emberekben, hogy ez a kiváltságosok sportja” – magyarázza László Zsolt, a Blue Sky Siklóernyős Egyesület tagja, a program szervezője.

Úton a fenyédi láz irányába azt is elmeséli, hogy minden egyes siklóernyős napon, nyílt napon azt próbálják a jelenlevőknek hangsúlyozni, hogy szinte bárkit meg lehet tanítani repülni, bárki kipróbálhatja. A kiskorúaknál persze vannak megkötések, de egyébként aki tud tíz lépést szaladni fel és leszálláskor, az jöhet repülni.

Nem veszélytelen, de biztonságos

Természetesen, mint minden légi sportnak, ennek is vannak kockázatai. Csaba szerint azonban 98 százalékgig biztonságos ez a sport. Az elmúlt tíz évben az eszközök is nagyon sokat fejlődtek, a kezdő ernyőknél például nagy hangsúlyt fektetnek a biztonságra, kevesebbet a teljesítményre, a versenyernyőknél pedig fordítva.

Azt is megtudom tőle, hogy a sokban hasonlít a hőlégballonhoz a siklóernyő, ha mindenféle kormányeszközt elengedünk, akkor az ernyő stabilizálja magát.

„Ezért szoktuk oktatáskor hangsúlyozni a diáknak: ha nem tudod, hogy mit kell csinálni, akkor ne csinálj semmit! A siklóernyő az az eszköz, aminek a súlypontja nagyon alacsonyan van, így az inga-effektus alapján mindig egyensúlyra törekszik. Az ernyő építéséből adódóan vigyáz a pilótára. Ha nem bántod a zsinórzatot, nem cibálsz a fékeket, akkor egyensúlyba kerül" – teszi hozzá a siklóernyős.

Amikor balesetekről kérdezem, rögtön megnyugtató választ kapok. Zsolt azt mondja, hogy nem nagyon voltak a környékünkön, mert ez egy megbízható társaság, kiforrt csapatról van szó. Mindig közösen repülnek, nem támogatják azt, hogy valaki önállóan menjen, illetve a tapasztaltabbak mindig segítenek a kevésbé gyakorlott társaiknak. Az óvatosság mindenk előtt.

A Blue Sky Egyesületnek tizenhárom tagja van, de a most induló tanfolyamnak köszönhetően további öt-hat taggal bővíülhetnek majd az udvarhelyi siklóernyősök. Ha valaki már most kedvet kapott a repüléshez, [ide érdemes kattintani](#).

Egyszer kell megvenni, aztán lehet repülni

Mielőtt kiérnénk a repülés helyszínére, Zsolt azt is elmondja, hogy nem túl drága sportról van szó, de azért egy-két ezer euróba fájhat a felszerelés. „Mindig a motorozáshoz szoktam hasonlítani a költségvetését a dolognak. Nagyon népszerű lett a terepmotor és a négykerekű kvad. Ezer euróból ilyen jellegű járműveket nem lehet venni, viszont egy jó állapotban levő kezdő felszerelést igen. Ehhez képest olcsóbb, a fenntartása pedig gyakorlatilag semmibe sem kerül. Össze kell csomagolni és kísétni vele a dombra, onnan pedig órákat lehet repülni, és az teljesen költségmentes" – magyarázza Zsolt.

Annyiban szerencsénk van, hogy mi nem kell kigyalogoljunk a felszereléssel a dombra, hiszen az egyesületnek van egy, csak erre a célra fenntartott autója, egy jó öreg IMZ. Az öreg harcost ki is használjuk rendszeren, mindenki oda ül, ahol éppen hely van, tetőre, sárvédőre, még a felszerelésre is. Kicsit erdélyi szafari íze van, megspékelve indiai utazóérzéssel, még kalandosabb, mint elsőre tűnt, és hol van még a repülés.

Első utunk a leszállóhely felé vezetett, ahol ismét gyorstalpaló következik, mit szabad, mit nem, illetve mire figyeljünk. Gyakorlatilag a tandemben mögöttünk koordináló profi ernyősre kell koncentrálni, semmi másra.

Innen indultunk a domb tetejére, szintén az IMZ-re pakolva, közben lábak lógnak a sárvédőre, gyönyörűen süt a nap, és az oktatóktól megtudjuk, hogy tökéletes az időjárás a siklóernyőzésre.

Esőre nincs kilátás, enyhe szél van, így csak ejtőzni kell, vagy, ahogy egymás közt gúnyosan mondják: ugrani. Mivel sokan összetévesztik a siklóernyőzést az ejtőernyőzéssel, úgy tudják, hogy itt is ugrani kell, innen az ironikus megjegyzés siklóernyőzés előtt.

Felérünk a tetőre, ahonnan pazar a kilátás, ha belegondol az ember, hogy ez a táj hamarosan a lábai előtt hever, akkor minden oka megvan az öröme. Az első ernyősök nem tökölnék sokat, kibontják a pakkot, beöltöznek, aztán irány a mély. A nézőknek, és nekünk, amatőröknek is felemelő érzés elszállni látni a szemünk előtt az ernyősöket.

Az első próbálkozók is beülnek, ismét elmondják, hogy mi a teendő: a mögójük kiterített ernyővel a hátukon, na meg a tandemben mögöttük ülő oktatóval előre kell futni a dombon, majd, amikor a szél felemeli az ernyőt, akkor pár lépést vissza, aztán ismét előre. Ennyi az egész. A lényeg, hogy ne állj meg, még, ha a lábad nem éri a földet, akkor sem. Mindenki elsőre elstartol, aztán repül, mint egy vitorlázó sas.

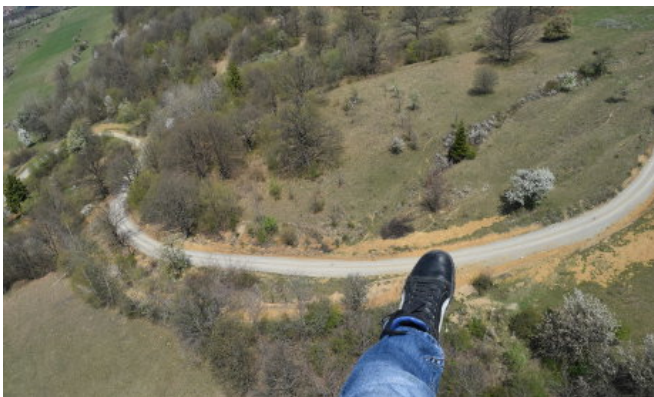
A dombtetőn maradt társaságot ismét a biztonságról kérdezzük, ők meg nevetve, viccesen válaszolnak. Mi történik, ha tényleg probléma lesz fent? – hangzik az első. A válasz: – Van póternyő a tandemernyőbe építve, ezt szoktuk kinyitni, de mivel nem bír meg mindkettőnket, a tanulót levágjuk! – kacagnak hangosan.

Biztatásból kapunk még, jön az örök közhely: „ne féljete, olyan még nem történt, hogy valaki fent maradt volna, előbb-utóbb, így, vagy úgy, de lejön mindenki.” Természetesen, oldódott a hangulat, és mindenki egyformán veszi a poént. Egyre izgatottabbak vagyunk, várjuk a repülést.

{youtube}Rd_MY3WhJ9Y{/youtube}

A második körben én is sorra kerülök, a lecke ugyanaz, előre futunk, kicsit vissza, aztán ismét előre. Már szállunk is. Fantasztikus érzés, a félelem vegyül a gyönyörrel és a táj szépsége, a lábad előtt heverő fák látványa szinte leírhatatlan.

A mögöttem irányító oktató, Hegyi Zsolt megpróbál egy ún. [termikre](#) felülni az ernyővel. Folyamatosan kapom az instrukciókat, hogy dőljek balra, így emelkedünk egy kicsit. 50-60 méter magasságban vagyunk és az az érzésem, hogy a lábaim elérik a fákat. Az oktató nevet, majd elmondja, hogy ebben a magasságban ez lehetetlen. 5-10 percig vagyunk a levegőben, mielőtt földet érénk.

Itt is ugyanaz a teendő, futni kell, ahogy eléri a lábad a talajt. Sikerül. Felejthetetlen az élmény.

Ha valaki kedvet kapott a siklóernyőzéshez, ne habozzon, vegye fel a kapcsolatot az egyesület tagjaival és irány az ég! Hamarosan, június első heteiben siklóernyős napokat tartanak, ott is ki lehet próbálni az ejtőzés nyújtotta kalandot.